

Hrozivý piknik na Phajshtune

Jedného dňa sa rodinka Žihadlovcov vybrala piknikovať Phajshtun. Pre tých, ktorí nepoznajú tento tajomný vrch s ešte tajomnejšou zručaninou, vysvetlíme bližšie. Ako všetci iste viete, Phajshtun je najstrašidelnejší vrch sveta, nachádza sa priamo v Himálajach, pardon v Karpatoch a je opradený povestami o hmyze obrovských rozmerov, ktorým my vôbec neveríme...

„Hod' do ruksaka aj klobásu! A nezabudni na zápalky!“ kričí mama Julietta Žihadlová, pôvodom Talianka, na svojho manžela Bonifáca Žihadla. „To som už zbalil! A nezabudol som ani na tvoje skvelé tiramisu –

nabalil som plnú misu,“ uškrnul sa tato Bonifác
a už na nič iné nemyslel „vác“

ako na sladkú tiramisovú bombu. Bonifác ešte v tejto chvíli netušil, že sa mu za tento počin život vypomstí... Obe deti, starší Herbert a mladšia Mia sa už nevedia dočkať odchodu.

Po strastiplnej namáhavej ceste konečne dorazia na vrchol spomínanej strašidelnej hory. Po ceste sa nikto nedorazil, iba Herbert si rozrazil peru, keď sa pokúšal frflať na strmý kopec.

Rozložili stan, založili oheň, položili nad oheň rošt, na rošt naložili klobásy, vyložili si horčicu a nohy na balvan a čakali, kým bude jedlo hotové.

Reportáž z komárieho hniezda

Hlásenie podáva poručík Piskľoš: „Na našom mieste sa rozvaľujú ľudské bytosti, z ktorých o chvíľu zostanú len kosti. Ak ma nos neklame, majú v žilách chutný teplý krvavý fresh-juicík.“

Vypasený, vytučený generál Krvocuc zreve: „Koľko je tam vonku porcií?“

„Štyri vypasené kúsky, omámené vôňou tých ich mäsových šúlancov, volajú to klosáby či klobásy.“

„Chvíľu vyčkáme, kým začnú tráviť. Vtedy sú takmer bezbranní. Rýchlo na štartovacie pozície, naleštiť hryzavo-cucavé sosáky, premastiť pánty na krídlach a čakať na môj povel,“ zaškiekal bzučavým hlasom Krvocuc.

Žihadlovci sa tak nafutrovali, že im klobásy trčali z uší, ba aj z nosných dierok. Ako Krvocuc predpokladal, rodinka začala tráviť a driemať. Nič netušiaci rodičia si mysleli, že si vedľa nich zdriemnu aj deti. Len čo rodičia zaspali, Mia zašepkala bratovi: „Spíš?“

„Čo blážiš? Ledva čakám, kedy sa odplazíme za roh a začneme sa hrať s naším chameleónom Tutanchamónom.“

„Jasné! Chcel som, aby si pochutil na tom obrom hmyze, ktorý sa tu vraj už celé stáročia pod zemou množí!“ Mia s vytreštenými očami nasucho prehltna: „Kde si to nabral? Tie báchorky?“

Raz to spomínal jeden bláznivý prírodovedec – počul som to v televíznych novinách. Pustime sa do pátrania,“ zahundral Herbert a obaja sa vybrali medzi zrúcaniny starého hradu Phajshtun.

Bonifácovi sa sníval prinajmenšom podivný sen. Zdalo sa mu, že po zdravotnej prechádzke si ľahol na odpočinok do mäkkej trávy, ibaže pod ňou bolo ukryté termitisko či mravenisko. Alebo rodina či armáda ježkov? Bona to pichalo čím ďalej, tým viac – žeby to bol dikobraz? Od bolesti a svrbenia rozlepil svoje oťažené viečka a rýchlo precitol.

„Ááááááú!“ zvriskol otec Bonifác a už na nič iné nemyslel „vác“,

len ako sa zbaviť dotieravých páchatel'ov – pichatel'ov. Bono spanikáril, keď sa pozrel hore a uvidel veľký čierny mrak. V povetrí sa leskli akoby malé strieborné ihly. Keby len ihly! Boli to funkčné komárie sosáky, z ktorých útočníci vstrekovali obetiam do tela svrbľavú jedovatú tekutinu. Ale to nie je všetko. Po vstreknutí tekutiny zúrivo násávali ľudskú krv. Bono šermuje panvicou a Julietta vrieska tak, že komárom sa trasú sosáky!

„Útočte rýchlo na deti!“ ziape generál Krvocuc.

„Žiadne tu nie sú!“ vreští podporučík Krvík.

„Pozor, zľava horúca panvica!“ zvriskne Piskľoš a zhrozený vidí, ako sa dvadsiatim jeho mužom priškvarili krídla.

Z velenia prichádza informácia: „Chlapi, v dôsledku krídelnej deformácie sformujeme sa do najúčinnnejšej bojovej deštruktívnej formácie!“

„Kde sú tie decká! Na tých sme sa chceli napásť dosýta!“ zreve jeden z komárov.

„Netuším, niekam zaliezli! Ale darí sa nám dobre! Starý a stará sú už celí spuchnutí od štípancov! Doriadili sme im okolie očí, už takmer nič nevidia!“ zahrnel generál Krvocuc.

„Rozlúčme sa so životom, Julietta!“ kričí Bonifác.

„Ale kde sú naše deti????!!“ zúfalo volá Julietta stále hlasnejšie.

Náhle sa spoza rohu odvinula dlhá lepkavá slintavá ružová hadica a strhla Krvocuca s Piskľošom so sebou za roh. Zmizli bez stopy. Kým sa komária armáda stihla spamätať, za rohom zmizlo niekoľko stoviek jej vojakov. Ostatní sa dali na bezhlavý ústup.

Bonifác a Julietta nahmatali v ruksaku fenistil, potreli si ním oči a po chvíli už videli. Vlastne nič nevideli – komáre boli preč a deti tiež. Zazreli iba kus akejsi ružovej hadice s čiernymi bodkami, ktorá sa rýchlo stiahla za roh. Nevedeli, čo si majú o tom myslieť.

„Ten odporný hmyz istotne načisto vycical krv z našich úbohých detí! Podme a pohľadajme aspoň ich pozostatky!“ zakvílila mama Julietta.

„Len pozor na tú hadicu alebo ružovú obludu? Teraz už verím tým povetiam o obrovskom hmyze a príšerách!“

No nekvílili dlho. V tej sekunde sa spoza rohu vyrútili deti vlečúce v náručí obrovský svetielkujúci balón.

„Mama, otec! Zachránili sme vám životy! Náš Tutanchamón pohltal takmer celú komáriu armádu. Keď sme počuli vaše výkriky, hneď sme ho vypustili a vykonal svoju prácu statočne. Ešteže sme ho včera zabudli nakrmiť!“

„Odteraz si už budete môcť nosiť vašich domácich miláčikov úplne všade!“ dodal otec Bonifác a pohladil svoje ratolesti po rozstrapatených vláskoch.

Ako vidno, občas aj tajné huncúctvo, ako bolo prepašovanie chameleóna Tutanchamóna, môže zachraňovať nielen situáciu, ale aj životy.

Kolektív žiakov, 9-10 rokov
ZŠ Nám. 4. apríla Marianka
Cena poroty